

Κύττα γύρω τῶν Κρητῶν
στόματ'α γυπαετῶν,
καὶ κρωγμούς κοράκιων ἄκου.

Πάλι πάλι κολοσοὶ
περισφίγγουν τὸ νησί,
καὶ ξανακυττάζω λαφύρους
τοῦς ἀγρίους Μινωταύρους.

Μὰς ἔθ'σαν οὖν καὶ πρῶτα...
πνίγω τὸν κάθε πόθο,
καὶ παγωμένα νοσήθω
τῶν Προστατῶν τὰ χυθῶτα.

Ἡ τόση προστασία
τῶν λιμασμένων γλάρων
τσακνώνει γὰρ θυσία
τοῦς Κρητὰς ἄρον ἄρον.

Ἐκεῖνοι δὲν ποιοῦν,
μήτε τοὺς συγκινοῦν
ματιῶν ἀναλαμπαις
καὶ κόσμου προπομπαις.

Προστάτας συμφερόντων
δὲν συγκινοῦν γερόντων
λαχτάρας, κτυποκάρδια.

Ἄλλὰ μὲ κρύα μούρη
στέκουν καὶ πάλι νταῦροι
ἐμπρὸς στὴν Κρήτη βάρδια.

Εὐμένεια μεγάλη
νέλθῃ στὴν Κρήτη πάλι
κάθε φαρμακοῦτης.

Τοὺς βλέπω στὴ σειρὰ
καὶ σκούζω: τί γὰρ
'στὸ ροιζικό τῆς Κρήτης.

Κηδεμένες εὐμενεῖς,
κηδεμένες εὐγενεῖς,
μὰς ποιοῦν μὰς ἀγαπᾶνε.

Καὶ τοὺς Κρητὰς ἐν τιμῇ
'στὰ καράβια τῶν τοὺς πᾶνε
καὶ χορταίνουσε ψωμί.

Ἐτὴν ἐλεύθερη μητέρα
τί γυρεύουν νὰ κοπιάσουν,
ποῦ τὴν δέρνει φτώχεια, πείνα;

Καὶ δὲν κάθοντ' ἐκεῖ πέρα
τὰ στομάχια τῶν νὰ σπάσουν
μὲ τῶν ξένων τὴν κουζίνα;

Μὴ κανέναν τσιμουδιά,
δουδαμάρα καὶ σιγῆ,
κί ἢ φωνὴ σας θὰ πνιγῇ
'στὰ καράβια τῶν παιδιῶν.

Ἄς σιγῆσουν νέοι κρότοι,
τρῶτε πίνετε σ' ἔλαινα,

καὶ ξεγάστε τὴν Ἀθῆνα
μὲ τὸ ξένο φαγοπότι.

Τόκα μὰ καὶ τῆς Ἀγγλίας,
τόκα μὰ καὶ τῆς Γαλλίας,
τόκα καὶ γὰρ τῶσους ἄλλους
κηδεμόνας κοφαλόλους.

Δὲν ἀρίνου οἱ Προστάται
ὅπου θέλετε νὰ πάτε.
Τὸ καλό σας μελετοῦν
κί αἰχμαλώτους σας κρατοῦν.

Μήτε θῆμα παραπέρα,
βάξουν καὶ τὴν Ἑγγλιτέρα,
ποῦ τὴν λένε γηραιά,
μέσα σὲ θαλακροφάρα
νὰ σας θρέψῃ πάλι τώρα
μὲ μπιφτέκια δωρεάν.

Ἄψτε μὲ στόμα χάσκα
τὴν Ἀγγλικὴ τὴν κάσκα,
κί ἔλατε στὰ μβαλά σας,
κί ἔλατε στὰ καλά σας.

Μὴ φουφαις παρακαίρω,
καθίστε σ' ἀγὰ σας,
καὶ τὰς ζητωκραυγὰς σας
ἀφήτε κατὰ μέρος.

Αὐτοὺς δὲν εἶναι τρόπος
ἔτσι νὰ χολοσκάτε
αὐτοὺς, ποῦ φιλανθρώπως
σὰς ἔγιναν Προστάται.

Ἐποδοχὴ Κρητῶν φαντασιώδης καὶ πατριωτισμὸς ἐνθουσιώδης.

II.—Μολονότι πλέον εἶμαι, συμπολίτη μου χαζέ,
παιρωμένος καὶ μπλαζέ,
ἤθελα τοὺς βουληφόρους τῶν Κρητῶν νὰ τραγουδήσω
καὶ νὰ τοὺς κλοκαρδίσω.

Κί ἔφραντάθηκα πῶς εἶδα
'στὴν ἐλεύθερη πατρίδα
τὰ παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη.

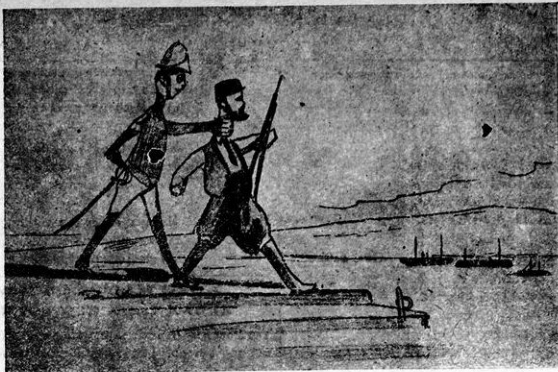
Κί ἀνεδόξα μετ' ἄλλων
συμπαιρωτῶν ἐξ ἄλλων:
γειά σου, βράκα, γειά σου, Κρήτη.

Ἄνομισα γὰρ μὰ στιγμὴ
πῶς ἐπέρασαν, κωθῶνι,
μαύρων χρόνων στεναγμοί,
τῶσα βίασαν καὶ πόνοι.

Ἄνομισα κί ἐγώ, καυμένη, πῶς ἡ Κρήτη οὖν δρομάς
ἔτρεξε στὴν ἀγκαλιὰ μας κί ἔνα γίνηκε μ' ἐμάς.
Ἄνομισα κί ἐγώ μὲ τῶσους Φαουλιῆ πρελλοπαντιέρα,
πῶς ἀνέτειλ' ἐπὶ τέλους τῆς ἐνώσεως ἡμέρα.

Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα σήκωναν τὰ λαθάρια τῶν
κί ἦτον ἄμετρη ἡ χαρὰ τῶν.

Ἦσαν οἱ δα κρυσμένοι, κί ἄκουες δοῦς ἀντάρα,
λόγους πανηγυρικούς,

**Γκόντεμ, βράκα, κάτσε κάτω, σχίσε κάθε μανιφέστο,
σέ ξαναγραφόνουν κάσκατες και σέ ξαναπαίν ά ρέστο.**

και λαός ένθουσιώδης έτρεχε με μάχ λαχτάρα
για νά δ'η τους Κρητικούς.

Κι'είδα μπρός μου να διαβαίνει
κόρη λευκοφορεμένη
με πατήματα βαρειά.

Κι'άκουσα σπαθίων τριγμούς
και βρονταίς κι'άλλαλαγμούς:
χαίρε χαίρε, Ύλευθεριά.

Τι πανήγυρις κι'έκεινη,
πού καθένα συνεκίνηει,
κι'είδα κόσμον ν'ανάζη.

Μόσχους έχυνε τάγερη,
κι'έβλεπα και τον Λευτέρη
με την Ύλευθεριά μαζί.

Ύλευθερώθ'η σκιάβια,
και τώρα με τό διάβα
λευκή: Ύλευθερίας
έξήρθησαν τά πλήθη,
κι'ό πάγος διεύληθη
της άδιαφορίας.

Κανείς δέν τους κυττάζει ψυχρώς κι'αδ'απόρως,
για'αυτούς ύποδοχαίς,
μήτε κανένας κορός
δέν σπρίγνει της ψυχάς.

Και θυμήθηκα της Κρήτης δίλους τους μακρούς άγώνας
σάν έδούλευε τον Τούρκο και δέν είχε κηδεμόνας.
Και θυμήθηκα τά χρόνια της σκλαβιάς τά περασμένα
κι'έζωντάνεψαν έμπρός μου παλληκάρια σκοτωμένα.

Κι'είδα της κορμостаσιαίς των
νά προβάλουν λιγεραις,
κι'είδα της άρματοσιαίς των
νά θυμιάωνουν λαμπεραις.

Κι'έπως πάντα τρικυμία θέλουν κάμποσα πουλιά
και χαπλώνουν τά φερά ταν κι'έναντιον της όρμου,
έτσι γύρευαν κι'έκεινοι την δουλειά την παλαιά,
πού τους έκανε σέ κάμπος και όρμους νά πολεμούν.

Κι'είδα ρόδα φυτρωμένα
μές'στης Κρήτης τά λαγκάδια,
κι'έως σ'άστρα πυργωμένα
τάλημονόττα τ'Αρκάδια.

Τι μεγάλ'ύποδοχή!..
λούζει ροδίνη βροχή
τά παιδιά του Ύψηλορείτη.

Κι'άλλο τώρα δέν άκούς,
μόνο πανηγυρικούς:
γελά σου, βράκα, γελά σου, Κρήτη.

Φ.— Μά κι'έγώ, βρέ Περικλήτο, νόμισα καθώς και σύ
πως ένώθη τέλος πάντων τό πολύπαθο νησί,
κι'είπα σ'τους άπεσταλμένους: βρέ καλώς σ'τους, βρέ καλώς
τους ώραιούς, τους εύρέστους. [σ'τους,

Πύλας άρατε Βουλής
νάμπουν Κρήτες προσφιλείς,
κι'άδελφοί μας πικραμένοι
και πολυδάσασημένο.

Άς άνοιξωμε κι'έμεις την θερμή μας άγκαλιά
σ'έλους τους άπεσταλμένους:
κι'ας χήσηρ στή Βουλή και της Κρήτης ή λαλιά
με παιάνας, όρμους, άνύους.

Έλατε νά ξεχάσωμε πολιτικάς σπουδαίας
κι'ας ζήσωμε για'μιά στιγμή με της παλαιάς ιδέας.
Την σύναση πός τό παρύν
παράμερ'ας αφήσωμεν,
και μ'ένα στήθος φλογερύν
εις όνειρ'ας τρυφήσωμεν.

Άς φασκλώσωμε, παιδιά,
της όλης τόν πληό,
κι'ας ζήσωμε με την καρδιά
κι'όχι με τό κεφάλό.

Γελά σου, Κρήτη, τώρα πάλι
έλα και ζωντάνεφέ μας,
και με λύρα χορεύεφί μας
τόν χορό τόν Πεντοόλλη.

Γειά σου, τῶν Κρητῶν ὀμάς... ὅλοι τρέξατε ἔμπροστά της,
πρῶτ' ἄς ἐνούσιασθοῦμε
κι ἔπειτ' ἄς συλλογισθοῦμε
τί βουλεύεται γι' αὐτήν καὶ καθένας της Προστάτης.

"Ἄλλαι μὲν βουλαὶ Κρητῶν,
ἄλλαι δὲ τῶν Προστατῶν,
ἄλλαι δὲ καὶ τοῦ Λευτέρη,
ποῦ κανένας δὲν τῆς ξερεῖ.

"Ἄλλαι μὲν βουλαὶ σωφρόνων,
ἄλλαι δὲ τρελλῶν συγχρόνων,
ἄλλαι τοῦ Σερκέτ Πασσᾶ,
ἄλλαι τοῦτοῦ τοῦ φεσᾶ,
ἄλλαι τῶσαν ἀντιπάλων,
μ' ἄλλους λόγους ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

"Ἄλλα βούλεται Φραγκῆσκος,
ἄλλα κάθε Βασιλῆσκος,
ἄλλα θέλει Γουλιέλμος,
κι ἄλλτρος κάδος κονταφέλλμος.

"Ἐλεγα ἔσθ' Ὁ Παρλαμέντο νὰ τοὺς πάμε μιά χαρά,
ὅταν ἔξαρνα μαθαίνο τὴν καινούρα συμφορά.
"Ἡ Μινέρβα, τὸ καρὰνί τῆς Ἀγγλίας δηλαδὴ,
ἐβομβάρδισε γενναίως ἕνα πλοῖο τοῦ Γουδῆ,
ποῦχε μέσα μερικοὺς
βουλφάρους Κρητικούς.

Τὸτ' ἐσκήρτησαν καὶ λίθοι,
δάση, πόλεις καὶ χωριά,
τότ' ἐδόσαν τὰ πλῆθη:
χαῖρε χαῖρε, Ἄσθερῆά.

Τὸ Βρεταννικὸ λεγοντάρι, ποῦ γιὰ λευτεριὰς καυχᾶται,
ἀγριο ξαναβρυχάται,
καὶ τὰ νύχτα του τὰ μπήγει μὲς σ' τὴ σιλᾶδα τὴν φτωχὴ,
καὶ πακὴν ἐλευθερίας εἰς τὴν πλάσιν ἀντηχεῖ.

Ἐξομῶ τοὺς κηδεμόνας
τῶν Κρητῶν μὲ φαντασία,
καὶ τοὺς τῶσους τῶν ἀγῶνας
καὶ τὴν τῶση τῶν θυσιᾶς.

Τώρα πάλι γιὰ καλὸ τοὺς
τοὺς τσακόνουσι αἰχμαλώτους,
καὶ τοὺς πᾶνε σ' τὴν Μινέρβα
νὰ τοὺς ἔχουν γιὰ ρεζέρβα.

Γειά σου, Κρήτη κακομοίρα...
σὲ Προστάτας ἀν θαρρῆς
κι ἂν ἐνώσεις καρτερῆς,
τὰ μακαλὰ σου καὶ μὴ λῦρα.

"Ἐτὴ χαρὰ τῆς πρασινάδας
ὄγεντρα κρυοσφυρίζει...
λέν πῶς κάποιος φιλενάδας
παλαμίδα τῆς μυρίζει.

"Ἴδιος πάντοτε γιὰ σένα τῶν μεγάλων ὁ χαβάς...
ὃ κατακαμμένη σιλᾶδα,
ποῦ σὲ καίει πύθων λάδα,
τεῖνκι τοῦτκα ποῦ παθαίνει, τεῖνκι τοῦτκα ποῦ τραβᾶς.

Μὴν κυτᾶξῆς ἐδῶ πέρα
καὶ μὴν κἀνῆς τὴν μητέρα
νὰ σοὺ κόψη κάθε σχέσι.

Πᾶν τάσεια της ἐπιάνκα,
κι ὅλο πέφτε καὶ προσκύνκα
τοὺς Προστάτας καὶ τὸ φέσι.

Μὲ τῶν Προστατῶν τὰ κάζα
δὲν ἔμπορεῖς νὰ πιάσης μπᾶσκα,
δὲν ἔμπορεῖς νὰ πάρῃς κάβο.

Π. — Μὰ κι' ἐγώ, ἀρὲ τραγογένη,
τὶ σκαρόνου, τὶ θὰ γένη,
δὲν ἔμπορὸ νὰ καταλάβο.

Στοὺς Κορφοὺς ὁ Βενεζέλος κι ὅλα τώρα πέρνου τέλος.

Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη;.. τὸν εἶδα τὸν τρανὸ,
ποῦ σ' τοὺς Κορφοὺς ἐπῆγε νὰ δῆ τὸν Γερμανό.

Ἐφούσκανε τὰ γέρι
λευκόστατο παγί,
κι ἡ βάρκα τοῦ Λευτέρη
τοὺς φίλους συγκινεῖ.

Σὲ λίγο τὸ πανάκι
δὲν τὸβλεπα κι' ἐγώ,
μήτε Μαρκαντανάκη,
μήτε Πρωθυπουργό.

Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη, τὸν Βέ τὸν παντοκράτορα;
καί, σ' τοὺς Κορφοὺς ἐπῆγε νὰ δῆ τὸν Ἰμπεράτορα.
Ὁ Γερμανὸς ὁ Κάισαρ κρυφὴ γραφὴ τοῦ στέλλει
νὰ πάη ποῦ τὸν θέλει.

Τὸν εἶδες, ποῦ καὶ ρώμηνη Καϊσάρων δὲν ψηρῆ;
καί, σ' τοὺς Κορφοὺς τὸν εἶδα... τιμαῖς, ζῶη καὶ κότα,
καὶ λένε πῶς ὁ Κάισαρ τοῦπε ἔσ' αὐτὴ κρυφά
πῶς ἔλλοχῶν κι' ἐκεῖνος δὲν θάναϊ σάν καὶ πρῶτα.

Τὸν Πρωθυπουργό τὸν εἶδες, ποῦν ἔλιπες κάδα τώρα μόνος;
καὶ σὰς λέω... παρ' ἐλπίδα
μὲ τὸν Κάιζερ τὸν εἶδα,
ποῦ κι' ὁ Κόντες ὁ Κορράτης τὸ φουσᾶ καὶ δὲν κρούνει.

Κι ὁ μεγάλος Κάιζερ πῆρε τὸν Λευτέρη
καὶ μονάχ' οἱ δύο τῶν τᾶπαν ἕνα χέρι,
κι ὅλα πᾶς τελεώσανε κι' εἶναι μετὶ γάλα,
καὶ μὰς ἐπλημύρσαν ἀγαθὰ μεγάλα.

Κι εἶδε τὸ μεγαλειον
λαμπόντων Ἀχιλλεῖων
ὁ Κερὴ ὁ Πυγμαλίων.

Καὶ θεσιῶν ὑποδοχῆς πῶς ἐτυχε σπανίας,
ποῦ καὶ τὸν Μεγαλόσταυρο πῆρε τῆς Γερμανίας.

Κι ὁ Κάιζερ ὁ σιδηροῦς
τοιούτους λόγους σοβαροῦς
εἶπε καί σ' τὸν Λευτέρη,
τὸ Κρητικὸ ξεφτέρει:

Δεῖξου τὸν Μεγαλόσταυρο, πρῶτ' εἰς τοὺς ἐπιστήμους,
καὶ κρέμασον σ' τὸ στήθος σου καὶ βάστα τοι φρομῶ σου,
καὶ πάντα νὰ σταυροκοπῆς πολλοὺς Ὑπουργοίμοιους,
ποῦ βάλθηκαν ν' ἀλλάξουν τὸν Μεγαλόσταυρο σου.

Καὶ κερπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Εἰς τὴν νέαν τὴν Ὑρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἡδῶ
Ἐφημεριδοπωλεῖτον τοῦ Κωστή Καραδαγλίδη,
ποῦχει ἕλλην ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σαρανταέντες, Μῆδισον ὁδὸς μεγάλη.